

מדוע להפוך כל מפגש בין המטופל למטופל לפעילות מקדמת בריאות וכייז עושים זאת הלהקה למשה?

קארן ברונר

שלושה מסרים נלמדים

1. הטמעת קידום בריאות קליני היא קו ההגנה הטוב ביותר ביחס בידינו מול העלייה החדה בשיעורי התחלואה הכרונית לצד ההזדקנות המואצת של האוכלוסייה – שני האתגרים הגדולים של מערכות הבריאות בעולם במאה העשרים ואחת.
2. קידום בריאות קליני עוסק בהעצמת האינדייוידואל ובגהברת השיליטה על בריאותו באמצעות שינוי התנהגות בריאותית ופיתוח אדריניות כחלק מהטיפול בכעיה הרפואית שעימה הוא מתמודד.
3. כל מפגש בין מטופל למטופל, בכל מסגרת רפואי, יכול לשמש וזוז לשינוי התנהגות של מטופלים, וכפועל יוצר מכך לשפר את התוצאות הקליניות, להעלות את איכות הרפואה ואת טיב השירות ולקדם את בריאות האוכלוסייה בישראל.

תקציר

שינויי ההתנהגות הבריאותית של האוכלוסייה בישראל הוא תקוותנו הגדולה להתמודדות עם מגפת התחלואה הכרונית וההזדקנות המואצת של האוכלוסייה – שני האתגרים הגדולים ביותר של מערכת הבריאות בישראל בימים אלה. בישראל קצב התחלואה והשינויים הדמוגרפיים מהירים ורחבי היקף יותר מה ממוצע העולמי, ולכן האסטרטגיה להתמודדות עם אתגרים אלו חייבת להיות מושתת בראש ובראשונה על הקטנת עומס התחלואה וצמצום השימושים. משימה זו אפשר לבצע רק על ידי הקטנת שכיחות גורמי הסיכון המובילים, לצד הארכת תוחלת החיים בבריאות טוביה בכל שכבות האוכלוסייה.

העדויות המדעיות מוכחות כי להצלחות שאנו מחליטים בכל יום ולהתנהגות הקבוצה שלנו ("הטייס האוטומטי") – החל ב(אי) שימוש בקרם הגנה או בקסדה, דרך הרגלי תזונה, שינוי ובילוי בשעות הפנאי וכלה בהיענות לחיסונים, בדיקות סקר או גיליי מוקדם –

ה-OED, מדינת שיקום בריאותית, הייתה מושג שמקורו בבריטניה, והוא הופיע לראשונה בשנת 1990. מושג זה מתייחס לשלכות מרחיקות לכת על בריאותנו. לכן התייחסות להיבטים ההתנהגותיים של הפרט כחלק מהנרטיב של המפגש הטיפולני איננה עוד בוגדר מותרות (nice to have) אלא צורכי קיומי של ממש. רפואה איכוית ויעילה יותר, כזו אשר שמה את המטופל ואת צרכיו במרכזו, מובילה בסופה של דבר לא רק לקידום בריאותו ואיכות חייו אלא גם לתוצאות קליניים טובים יותר.

בכל רגע ניתן מתקיימים בישראל מיליון מגעים בין מטופלים לאלה יוכלים לשמש חלון הזדמנויות אמיתי לפתח הדיאלוג, לשכנוע, להעלאת המוטיבציה והרגשת המסוגלות העצמית של המטופל ולהעצמתו, לעידוד אקטיביזם ולהטמעת שירותים רפואיים בבריאות כחלק אינטגרלי מהמפגש הקליני, אם רק נפסק לנחל את המפגש הקליני מתחומי גישת הריפוי הצרה המקובל. בפרק זה מובאות דאיות ודוגמאות מעורכות בריאות אחרות בעולם שמוכיחות כי אפשר להפוך כל מפגש לבעל משמעות (Make Every Contact) (Count), על אף חסמי המערכת הקיימים. את הצעד הראשון אפשר לעשות כבר מחר בבוקר על ידי דוגמה אישית, מעורבות המטופל עצם העלתה הנושא לדין.

הפייה המפגש בין המטופל לפועל לפעולות מקדמה בריאות (Clinical Health Promotion)

התמודדות עם ההשלכות הבריאותיות, החברתיות והכלכליות של התפשטות המחלות הכרוניות (NCDs – Non-Communicable Diseases) היא אחד האתגרים הגדולים של המאה העשרים ואחת בתחום הבריאות. מדי שנה, מחלות כרוניות מובילות לתמותה של כ-40 מיליון בני אדם (70 אחוזים משיעור התמותה העולמית), מתוכם 15 מיליון מקרי המוות בטרם עת (בין גיל 30 ל-70), אשר 80 אחוזים מהם נגרמים מארבע המחלות הכרוניות המובילות: מחלות לב וכלי דם, סרטן, סוכרת וריאה. המחלות הכרוניות מותפתחות משלוב של גורמים גנטיים, סביבתיים, התנהגותיים ופיזיולוגיים, כאשר החשיפה לגורמי הסיכון מתרחשת כבר בשלב הילודות ואף בינקות, והשפעתה הולכת ונבנית לאורך החיים. במרכיבים המקרים חמורות המצב תחברת רק בגיל המבוגר. על פי הערכות ארגון הבריאות העולמי, 82 אחוזים מנקרי התחלואה הכרונית בעולם וכ-38 מיליון מקרי מוות בשנה, מתוכם 40 אחוזים מתחת לגיל 70, נגרמים בשל ארבע התנהגוויות בריאותיות בלבד: חוסר פעילות גופנית, תזונה לקויה, עישון וצריכה מוגברת של אלכוהול (WHO 2013; 2014; 2018). לאור זאת, שינוי התנהגות בריאותית וairoץ אורח חיים בריא יותר על ידי האוכלוסייה הבוגרים בסיסיים בהיערכות של מערכות הבריאות מול איום התחלואה הכרונית המציף את מדינות העולם.

אתגר נוסף של מערכות בריאות בעולם במאה העשרים וاثת הוא הבדיקה המואצת של האוכלוסייה. לאורך כל ההיסטוריה של המין האנושי מעולם לא היה קצב הנידון במספר הקשיים באוכלוסייה מהיר יותר, ותווחת החיים של האוכלוסייה מעולם לא הייתה במוגמת עלייה כה מואצת. בנגדו לשינויים דמוגרפיים שכבר התרחשו במרבית מדינות

ה-OED, מדינת שיקום בריאותית, הייתה מושג שמקורו בבריטניה, והוא הופיע לראשונה בשנת 1990. מושג זה מתייחס לשלכות מרחיקות לכת על בריאותנו. לכן התייחסות להיבטים ההתנהגותיים של הפרט כחלק מהנרטיב של המפגש הטיפולני איננה עוד בוגדר מותرات (nice to have) אלא צורכי קיומי של ממש. רפואה איכוית ויעילה יותר, כזו אשר שמה את המטופל ואת צרכיו במרכזו, מובילה בסופה של דבר לא רק לקידום בריאותו ואיכות חייו אלא גם לתוצאות קליניים טובים יותר.

בכל רגע ניתן מתקיימים בישראל מיליון מגעים בין מטופלים לאלה יוכלים לשמש חלון הזדמנויות אמיתי לפתח הדיאלוג, לשכנוע, להעלאת המוטיבציה והרגשת המסוגלות העצמית של המטופל ולהעצמתו, לעידוד אקטיביזם ולהטמעת שירותים רפואיים בבריאות כחלק אינטגרלי מהמפגש הקליני, אם רק נפסק לנחל את המפגש הקליני מתחומי גישת הריפוי הצרה המקובל. בפרק זה מובאות דאיות ודוגמאות מעורכות בריאות אחרות בעולם שמוכיחות כי אפשר להפוך כל מפגש לבעל משמעות (Make Every Contact) (Count), על אף חסמי המערכת הקיימים. את הצעד הראשון אפשר לעשות כבר מחר בבוקר על ידי דוגמה אישית, מעורבות המטופל עצם העלתה הנושא לדין.

הפייה המפגש בין המטופל לפועל לפעולות מקדמה בריאות (Clinical Health Promotion)

התמודדות עם ההשלכות הבריאותיות, החברתיות והכלכליות של התפשטות המחלות הכרוניות (NCDs – Non-Communicable Diseases) היא אחד האתגרים הגדולים של המאה העשרים ואחת בתחום הבריאות. מדי שנה, מחלות כרוניות מובילות לתמותה של כ-40 מיליון בני אדם (70 אחוזים משיעור התמותה העולמית), מתוכם 15 מיליון מקרי המוות בטרם עת (בין גיל 30 ל-70), אשר 80 אחוזים מהם נגרמים מארבע המחלות הכרוניות המובילות: מחלות לב וכלי דם, סרטן, סוכרת וריאה. המחלות הכרוניות מותפתחות משלוב של גורמים גנטיים, סביבתיים, התנהגותיים ופיזיולוגיים, כאשר החשיפה לגורמי הסיכון מתרחשת כבר בשלב הילודות ואף בינקות, והשפעתה הולכת ונבנית לאורך החיים. במרכיבים המקרים חמורת המצב תחברת רק בגיל המבוגר. על פי הערכות ארגון הבריאות העולמי, 82 אחוזים מנקרי התחלואה הכרונית בעולם וכ-38 מיליון מקרי מוות בשנה, מתוכם 40 אחוזים מתחת לגיל 70, נגרמים בשל ארבע התנהגוויות בריאותיות בלבד: חוסר פעילות גופנית, תזונה לקויה, עישון וצריכה מוגברת של אלכוהול (WHO 2013; 2014; 2018). לאור זאת, שינוי התנהגות בריאותית וairoץ אורח חיים בריא יותר על ידי האוכלוסייה הבוגרים בסיסיים בהיערכות של מערכות הבריאות מול איום התחלואה הכרונית המציף את מדינות העולם.

אתגר נוסף של מערכות בריאות בעולם במאה העשרים וاثת הוא הבדיקה המואצת של האוכלוסייה. לאורך כל ההיסטוריה של המין האנושי מעולם לא היה קצב הנידון במספר הקשיים באוכלוסייה מהיר יותר, ותווחת החיים של האוכלוסייה מעולם לא הייתה במוגמת עלייה כה מואצת. בנגדו לשינויים דמוגרפיים שכבר התרחשו במרבית מדינות

ה-OCDE, מדינת ישראל יוצאת דופן בכך שבמשך שנים שיעור הקשיים באוכלוסייה היה פחות או יותר יציב, אך כיוון בתחילת תחילתה של קפיצת מדגמה בקנה מידה שלא היה כמוות בעבר. לפי תחזיות הלשכה המרכזית לסטטיסטיקה, בין השנים 2009 ל-2030, שיעור האנשים מעל גיל 65 צפוי לגדול מ-9.8% ל-13.7% אחוזים מהאוכלוסייה, ופירוש הדבר הוא שהאוכלוסייה המבוגרת תגדל מ-1,366,600 ל-741,500 תושבים – גידול של 84 אחוזים לעומת גידול של 32 אחוזים בכל האוכלוסייה על פני תקופה קצרה של כ-20 שנה (כנס ים-המלח ה-12, 2011). מעבר להשפעות הדרמטיות על שוק העבודה, הכלכלה והחברה בישראל, עליליה בתחילת החים יש השפעה ישירה על העלייה בעומס התחלואה ובשיעור המוגבלות באוכלוסייה, וכפועל יוצר מכך – על העלייה בדרישה לשירותי בריאות בכל המסגרות וההתמחויות. בהקשר זה את השאלה המרכזית היא האם תחול מגמת שיפור ברמת הבריאות והתפקוד של האוכלוסייה המבוגרת, בעיקר בקרב גילאי ה-60 וה-70, שעשויה למתן את הגידול בצריכים ולצמצם את עומס התחלואה והנטול הצפוי על מערכת הבריאות. כאן נכנס לחמונה התפקיד המרכזי של קידום הבריאות, שעל פי הגדרת ארגון הבריאות העולמי הוא "תפקיד המאפשר לבני האדם להגביר את שליחתם על בריאותם ולשפורה, על מנת להגיע למצב של רוחה גופנית, נשית וחברתית מלאה", מתוך התפיסה ש"בריאות היא משאב של חי היום ולא תכלית החיים" (WHO 1986). באמצעות גורמי הסיכון להתקפות מחלות כרוניות, שימור הרמה התפקודית והקוגניטיבית, חיזוק הגורמים ההגנתיים ופיתוח המשאים הנחוצים להבטיח בריאות איתה, ניתן להעלוות את איכות החיים על אף העלייה בגיל ולהוביל את האוכלוסייה אל עבר בריאות אופטימלית גם בגיל המבוגר (healthy aging). מחקרים מראים כי בריאות מיטבית הינה תנאי בסיסי להזדקנות פעילה (active aging), הנחשבת להזדקנות מוצלח יותר היות והיא מבוססת על המשך התרומה, היצרונה והמעורבות של אדם המזדקן בחברה מתוך עצמאות תפקודית וכלכליות, הגשמה עצמית, תחושת בטיחון וכבוד עצמי (כנס ים-המלח ה-12, 2008; Rechel et al. 2009; Colombo et al. 2011; 2011).

כל מפגש קובל (MECC – Make Every Contact Count):
המפגש בין המטפל למטופל כהזרנות להתרבות ולמניעה
 כבר בשנת 1986, בועידה הבין-לאומית הראשונה לקידום הבריאות שהתקיימה באותה שבקנדה ונועדה להציג אמנה לפועל להמען השגת בריאות לכל, נקבע:
 תפקיד סקטור הבריאות חייב לנوع במידה גדלה והולכת לכיוון של קידום הבריאות, מעבר לאחריותו לספק שירותים קליניים ורפואים. [...] שירותי הבריאות חייבים לאמץ מדנד מורחב [...]. התומך בצווכיהם של רפואיים וקהילות לחיים בראים יותר. [...] הדבר מחייב שינוי ביחס אל שירותי הבריאות ובארגוני חדש, והתקדמות בסך כל הצריכים של הפרטadam שלם (WHO 1986).